

Miriam Drev

Domačija

Začetki

V sobi spi otrok,
zaprte veke oblika
nepopisanih men,
na mlečnih spojih kapilar
se napajajo slike.
Za neprosojnim čelom
dremotna ptica misli
spleta votek
za gnezdo spomina.

Celost bo razpolovil pretin
v besede in tišino,
na eni polovici nečke
za gosto snov sveta,
na drugi uta
za mrmot sinjine.

Vrtinci

Spoznanje

Rodiš se v zasuku,
pripet na spiralo popkovine,
še slep za barve,
a vrtinčaste gmote luči
s takšno nujo

ovijejo
tvojo belo nagoto,
da krikneš
in nevidni pesek zraka
ti napolni žile.

Par človeških rok
te utrga,
ki si prišel,
radodarni sad globine;
zibelki dlani
ti na obalah novega sveta
na vlažni kožnati muslin
za vedno
vtisneta podpis dvojine.

Pozaba

V iztisu obrata,
se z glavo navzdol
prekucneš v sfero
z mahom in skalovjem
pokrite
krogle na vreteno,
vse po merah
in v drvenju.

V pozabo
gre vrtoglavica,
ko si drsel na toboganu sile
v snovne dimenzije.
Ob stene žil udarja
neprebrana
arhaična pisava,
vrtinec tukajšnjega
razgradi
prvotni odtis.

Harmonija

Leži starka
v zadnji sobi
z nadihom jabolčne rdečice na licih
vročično
z njo domuje deklica,
kuha ji kosilo.
Obiskujem ju,
moji ljubi
v hiši mater in hčera.
Razvajeni prasket plamenov
v peči,
na zabojniku za premog,
z nasutjem porcelanastih razpok,
péstujem temine;
v vrtu skala ure,
hruška, iz odvrženega ploda
zasajena,
srka hladni prstan zore.

Domačija

I.

Na pragu
nasmehljana,
njene roke darežljivo
ujčkajo v dlaneh
srebrne balince;
diši, razsipna,
po peki, medu,
po pepelu.
Vse je raztrosila
iz pleteža trebuha,
moko, žar, šepet.

Oblika je,
zasidrana na vhodu,
pod žlebičem ust

ranljiv pečat poljuba.
Samo izbrani sme
v naročje njene hiše,
kjer mesi kruh;
stojé v prehodu
med zavetjem in med vetrom
vsiljivcu oddrobi korak.

II.

Prva lupina,
kjer zoriš,
skrinja v valujočem mulju
z dna morja,
ti še v stanju mimikrije.

Potem zacviliš,
tiho
kot visoka radijska frekvenca.
Materina hiša,
oreh, ki ga streš.

Žalovalka

V nočeh pobeša glavo na kolena
s prsti, prepletenimi v témi,
oblika sive skale,
nenagovorljiva,
nejeverno tipa rane žil
pod kožo.

Čez dan polaga drva,
greje vodo,
stopi v klet po premog,
s kazalcem riše sled
ledenih rož na šipi,
po kosilu posedi ob kavi.

A ko je jutro daleč,
jo pod trebuhom,

kjer je v času
kot planet porajala celine,
stisne pest spomina;
okostje ji zašklepeta,
zobata žaga v glavi
na trske cepi
po imenu njene mrtve.

Veter spet visoko dvigne trhle trave,
zvoke smeha,
zbledelega v odmeve.
Samo še v njej so pričevanja
o rojstvih s toliko obrazi
kot ima skrivnosti smrt.

V sebi

Nalij mi sonca v kozarec,
zastrto s krili
temnih rek,
v prebujanju iz krožnih sanj;
kako postaja močna
psihična napetost,
esenca vztrepeta za čelom,
dan se podaljšuje.
Vse tisto, kar sem
preseljena
v samopozabo,
doživljala ob pozni uri,
položena v tanke snope
svoje nočne sape,
je v vlečki moje sence.

Trajnost

Po ekliptiki samote
drsi zemlja po osončju,
plovilo z bilijoni oči
in unikatno geografijo,
v svojem drobu,
ladji znotraj ladje,
hrani zbirko naplavin
in nekaj lave;
puščave nosi
kot pas, pritrjen z zaponko oaze,
v suhi svit brez zraka
in brez konca;
s pisavo ledeniških špic
pošilja kode v eter.

Na površju
pozibava veter
v krinolinah krošenj
spočenja drobna bitja,
ki jim v žile toči
kri iz zarje
in svoja prevelika hrepenenja.

Ob zahodu

Med srčnima utripoma
polje časa,
trenutki,
polni živopisanega resja,
mi žvižgajo okrog ušes.
Na robu potk za sabo,
vestna gozdarica,
polagam
iz dračja
v rosne butare povezane
odštevkve.